

iz panja prikaže. Skozi žrelo roparice hitijo, kakor bi jih kdo podil in gonil. Bučele napade nega panja, kar jih je pred žrelom, zgrabijo roparice, se v nje zagrižejo in z njimi vred pred panjem na zemljo pocepajo, kder roparice ali pičene obleže ali se jim izvijejo. Tudi v panju bučele roparice spoznajo, jih lovijo in moré. Če pa vedno več roparic prihaja, napadenke ne mislijo več na obrambo, se tujkam udajo in tatje imajo prosto pot. Drugo znamenje je to, da bučele tega ali unega panja, ko druge še ne hodijo na pašo, že živo letajo, ali pa če zvečer, ko druge že mirujejo, o mraku še vedno noter in ven švigajo. Tak panj ali ropa ali bode ropar. V prvem slučaju so bučele v panj vhajajoče debelejšje od onih ki iz njega hité, v drugem pa je ravno temu nasproti. Ako bučelo, ki v ropan panj vhaaja, združneš, najdeš medavi želodec prazen, onih pa, ki iz panja prihajajo, poln medu. Slednjič, ko je panj izprazen, se oropance z roparicami vred po malem razleté, ali z matico vred, če je še ktera v panju, izselijo, ali pa v praznem satovju gladu poginejo. In ko je prvi, drugi, tretji panj uničen, napadejo četrtega in tako naprej, in če se ropanje ne prestriže, bodi si po hladnem vremenu ali človeški pomoči, je v kratkem času naj lepši bučelnjak na nič djan.

(Konec prihodnjich.)

Dopisi.

Iz Gradca. Ravno kakor da bi v Rimu gospodaril najkrutejši trinog, najhujši sovražnik človeškega rodu ter bi bili papež poveljnik in glavvar samih tolovajev in roparjev, piše „Tagesp.“ v svojem vvodnem članku na vuzemsko nedeljo sledeče besede: „V Rimu se ne slavi vuzemski svetek, tam ni miru, ni sprave, vse le diha najsilnejše sovraštvo do vstajajočega človeštva“ itd. Taki so liberalni pozdravi za nas katoličane ob našem največjem svetku; te strastne besede podaja „Tagesp.“ svojim bralcem kot pisanko!

Ni mi treba preiskovati, kdo da je zakrivil sedanjost splošno nezadovoljnost; ni mi treba dokazovati, da že od nekdanj prav taista predrzna svojat, katera se dandanes repenči nad cerkveno oblastjo, po svoji krivičnosti dela nemir in sovraštvo med narodi; rečem samo to, da bi bilo za te ljudi gotovo strašno, ako bi se njim lastne besede: „da je žegen, katerega sv. Oče na vuzemsko nedeljo delijo vesoljnemu svetu, le hudobna kletev človeškemu rodu“ — po čudnih potih Božje pravice kedaj uresničile.

Bil je mir med narodi, ljubezen med ljudstvom, pa nemško-liberalna drhal tega ni trpela; sovraštvo in črt je zasejala med mirne narode, nje strupeno časnikarstvo vzbujalo in gojilo je najhujše strasti v narodnem življenju. Kdo zna, kako

dolgo bi še bila nemško-liberalna svojat narode mučila, in narodnost z nogami teptala, da se ni v svoji slepoti lotila boja zoper kat. cerkev in zoper versko prepričanje katoličanov. Na tem potu drvi v gotovi prepad, stiskanim narodom pa vzbaja mila juterna zvezda ustajenja in narodne svobode! Za zdaj se ji je posrečilo, razdružiti vodje narodnega gibanja, začasno zadušiti narodna vprašanja po narodnih boriteljih samih! Toda za omamljenjem sledi skoro strezovanje! Nemško-liberalna stranka je navidezno močna, naši liberalni poslanci se pa silno motijo, ako mislijo, da bodo s svojim neumnim prilizovanjem od te stranke kedaj le drobtinico pravice izberačili. Kakor sem slišal, bil je g. poslanec Vošnjak hudo žaljen, ko so mu jegovi liberalni prijatelji iz ustavaškega tabora odbili predlagano resolucijo zastran enakopravnosti slov. jezika v srednjih šolah. Klical je kratkovidni politikar na pomoč „svobodo“ in „omiko“ nemških liberalcev, pa bilo je vse zastoj! Mogoče da se je Nemcem smešno dozdevalo, ko so slišali, da je isti poslanec, kateri je prej glasoval za to, da se „duhovnikom vzame priložnost vsake, tedaj tudi „narodne“ politike, sedaj govoril zopet za — narodnost! Nam se tako vedenje ne zdi samo neumno, ampak tudi nedosledno. Kdor gori za narodnost in „narodni“ program, dela res nedosledno, če pomaga, da se onim usta zaprejo, ki so stoletja sem poglavitni steber slovenske narodnosti bili, duhovnikom slovenskim namreč, ki so od nekdanj v besedi in pismu branili našemu ljudstvu narodnost tačas, ko se je ponemčevanje kakor povodinj širilo, ko se je „svetna inteligencija“ zatiranega naroda naravnoč sramovala, kakor se ga z večine sramuje še dan denešnji.

Toda počakajte malo; ljudstvu se je začelo vedriti in ne bo več dolgo, da bo spoznalo — svoje prave prijatelje, ki ga v silni nevarnosti — iz sebičnosti — niso izdajali najhujšim svojim sovražnikom. To spoznanje je juterna zvezda narodnemu ustajenju!

Iz Pišec. (Kakoršno življenje, takošna smrt.) To resnico nam je zopet v saboto 28. marc. potrdil žalosten dogodek. Bival je v Globokem vlačugar, kakor so mu ljudje rekli, kateri je bil za vsako hudobijo zrel. Ono saboto je kot dninar v nekem vinogradu kopal. Na večer ga nekteri, njemu enaki tovariši, nagovarjajo, da naj gre z njimi čakati za potom, po katerem so imeli neki drugi dninarji priti, češ, da jih bodo — ne vem zakaj — natepli. Ne da se ravesar dolgo prositi in gre z njimi, toda kar je iskal, je dobil: eden tistih, ki so jih hudobneži čakali, ga z motiko tako po glavi telebne, da se zvrne. Na to ga še drugi tako zmlatijo, da nesrečnež za nekoliko ur pozneje brez spovedi umrje. —

V Brežicah je g. Prohaska, davkarski kontrolor, za kozami umrl. Bil je pokojni zaradi svoje vljudnosti ljudstvu jako priljubljen uradnik,

tudi v narodnem oziru pošten mož in prijatelj pokojnemu g. Drobniču.

Iz Zreč 6. apr. (Tiralica ali „stek-brief“ po „Tedniku“.) Ko sem danes v krčmi bil, kamor fant časnike s pošte prinaša, pogledam adrese in vidim, da ima adresa V. Kl. najdebelejši list. V list, ki ga redno dobiva, je bila tudi vtaknjena 14. številka „Tednika“. Zatorej vprašam slavno opravištvno „Gospodarja“, če je morda ono pridjalo za posestnika Kl. „Tednik“, (odgovor: Opravištvno ima le z „Gospod.“ opraviti *), al se je pa po poštnih potih to zgodilo? — V Ljubljani morajo presneto veliko denarja imeti, če se „Tednik“ zastonj ljudem vsiluje, ki ga še ne poznajo.

Od sv. Tomaža 6. apr. (Svarilo starišem.) Pretekli teden se je v Ključaroveih naše fare triletni otrok na dvorišči igral, kar prileti konj iz hleva (domači pravijo, da se je odvezal) in otroku desno roko zlomi, kako, tega nihče ne ve. Našli so ubogega fanteka, ko se je v nezavednosti z ulomljeno ročico po tleh kotal, konj je pa po dvorišču skakal. — Enake nesreče, ki se godé pri otrocih brez varhov, se čujejo pogosto. — Stariši, kterim je Bog otročiče v varstvo in izrejo izročil, bodite vendar bolj pazni ná-nje zavoljo Boga! Ako ste jim vi krivi poškodovanega telesa, da morajo vse svoje žive dni kot kruljevci se od mila do draga potikati, kako boste opravičevali svojo vnemarnost? Ali ni tudi v takih okolišinah sramota za hišo, kjer je hromi ubožec doma?

Iz Švicarskega. Katoličanom, ki nočejo pregnanim škofom pokorščine odreči, to je: svoje vere zatajiti, so vzete zdaj vse cerkve, pregnani njih pravi dušni pastirji, prepovedana vsaka božja služba, deljenje sv. sakramentov. Zoper nezaslišano nasilstvo so se usmiljenja vredni stiskani katoličani pri Bernski vladi pritožili, sklicevaje se na člen 44. ustava od l. 1848., ki zagotavlja Švicarjem svobodo vesti, vere in bogočastja, in na člen 42., ki zagotavlja svobodo naseljevanja — duhovniki, domačini se pa iz dežele izganjajo!!

Ta skoz in skoz opravičena pritožba se pa je dne 25. marnja t. l. katoličanom naravnoč odbila! Katoličani so torej v svobodni republiki, v pravni državi — brezpravnici postali. In v tem smislu se hoče ustav od l. 1848. letos 19. aprila spremeniti. Najbolj ščuje in sili na to — Bismarck po svojih mešetarjih. Tačas, ko se je pritožba katoličanom odbila, je bival pruski general in zastopnik vsak dan v hiši kantonske vlade. Pridno pomagajo tudi prostomavtarji, ki povsod dregajo, kjer koli gre proti kat. cerkvi.

Misli mar vlada s takim nasilstvom švicarskim katoličanom demoljubje vcepiti in utrditi? Kaj še! Katoliških Švicarjev, kterim se vera, cerkve in premoženje pleni, pač ni več volja, da bi

svoje stiskovalce ob času sile še branili. Krv ni voda! Kjer svobode ni, tudi domovine več ni. Suženj je brezdomovinsk!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar niso papeževega pisma zastran verskih predlog Andrassy-u oddali, da odgovor sestavi, marveč so sami neposredno sv. Očetu odpisali. Kaj? to ne ve razun dveh visocih oseb zdaj še nihče. Rusinski nadškof Sembratovič je svoje duhovnike, ki so v državnem zboru za verske postavbe glasovali, kaznoval ter onim, ki so kanoniki, referate (razložbe v škofijskih sejah) vzel, onim pa, ki so dekanji, dekanjsko službo. Vsled tega huda jeza v liberalnem časnikarstvu, češ, da so poslanci za to, kar v zbornici govorijo, neodgovorni. — Toda škof niso kaznovali poslancev, ampak duhovnike, kterim se pač ne spodobi, da so izdajice cerkvenih pravic! Nasproti pa tudi volilci ne pršaajo po neodgovornosti poslancev, marveč jih kličejo po vsej pravici na odgovor. Tako zdaj na Gališkem. Stirje okraji, ki so volili duhovnika Naumoviča, so izročili protest zoper nja postopanje v verskih predlogah naravnoč ministru notranjih zadev. Tudi drugemu so volilci protest poslali. Ali se bo „Narod“ še drznil sklicevati na 12 rusinskih duhovnikov, češ, da postavbe vendar ne morejo tako slabe biti, ako celó kat. duhovniki za nje glasujejo?

Postava za odpravljenje kolka pri časnikarskih in drugih naznanilih je potrjena in velja od 1. julija t. l. — Državni zbor je s zvonovi veliki četrtek tudi utihnil. — Pri obravnavi državnega proračuna se je med drugimi zavrgla tudi resolucija, da se naj samoprodaja soli odpravi. Se ve da, liberalnim doktorjem, kterih je toliko v zbornici, ni treba dober kup soli!

Zastopnik papežev na našem ces. dvoru bode namesto Falcinelli-ja, ki se kot novo izvoljeni kardinal v Rim poda, monsignior Jacobini, ki ima te dni v Beč priti.

Štajersko. Dne 9. maja bode v Slovenjemgradu volitev deželnega poslanca namesto pokojnega Adamoviča. S slovenje-graškim volita šoštanjski in marenberški okraj. Kakor poroča nekdo v „Nar.“, je c. k. namestnija ukazala še ta mesec volilne može iz nova voliti. Kaj da se misli storiti, da bi pošten národen mož zmagal, nam je čisto neznano. Bojimo se pri raztepenosti narodne stranke, da se ne bo zadoستي za to storilo. — 19. maja bo volitev dež. poslanca izmed velikih posestnikov namesto grofa Gleisbacha, ki je poslanstvo odložil.

Tržaško. Predlog laških Tirolcev, da se od nemških sodeželanov odcepijo in poseben dež. zbor zadobijo, in pa srčna vljudnost ustavaške večine v drž. zboru, ki je ta predlog za

*) Tudi ekspedicija tega storila ni, ker nismo kukavice, ki svoja jajca drugim pticam, kakor pravijo, podtikajo. — Ekspeditor M. Jelovšek.